

treštu podľa iných zákonov, nie je naopak ani odsúdenie pre trestný čin podľa obecného trestného zákona. nevyhnutne a samo o sebe už aj základom pre posúdenie činu podľa disciplinárneho zákona. Disciplinárnu zodpovednosť sudcu odsúdeného podľa niektorého trestného zákona treba vždy skúmať osobitne s hľadiska a podľa smernice, jako bola vyššie dovodená, tedy podľa toho, či čin a odsúdenie zaň sú podľa okolností prípadu spôsobilé poškodiť úradné alebo stavovské záujmy chránené disciplinárnym zákonom.

V súdenom prípade neopatrnosť obvineného, pre ktorú bol trestným súdom odsúdený, nedotýka sa nijak dôvery v jeho sudcovské úkony a treba len skúmať, či bola sama alebo vo spojení s odsúdením spôsobilá zmenšiť úctu ku stavu sudcovskému. Odvolací disciplinárny súd neuznáva v tomto prípade ani čin sám, ani však odsúdenie preň za skutočnosti takej povahy. Čin sám nie je ani v nejakej vzdialenej súvislosti s príslušenstvom obvineného ku stavu sudcovskému, zostávajúc celkom v okruhu jeho mimoslužebných súkromných vecí. Pre tento čin, ktorý spočíva v neopatrnosti len v ojedinelom prípade, keďže proti obvinenému nebolo dosiaľ nič závadného ani v tomto obore, nelze uznať na takú vadu charakteru obvineného, ktorá by ho aj pre okruh takých vecí činila nehodným úcty, ktorej musí byť dbalý každý príslušník sudcovského stavu v záujme cti tohoto stavu. Sníženie tej úcty nenastalo ani odsúdením obvineného rozsudkom prestupkového súdu pre prestupok podľa § 335 tr. z. k podmiennečnému peňažitému trestu, lebo základom odsúdenia bola i pri tom púha neopatrnosť v dodržovaní predpisov jazdného poriadku («rezanie» zatáčky); ponevác podľa trestných rozsudkov úraz z toho nastal spoluzavinením samého poškodeného motocyklistu, idúceho do zatáčky značnou rýchlosťou, nie je možné ani so zreteľom na nastalý úraz považovať neopatrnosť v tomto prípade za také konanie, ktoré by obvineného sudcu snižovalo v jeho spoločenskom postavení alebo inak bolo na ujmu jeho bezúhonnosti s hľadiska mravného. Ani povaha samého poškodenia (úraz ukazováka pravej ruky) nebola tu takého rázu, že by tým bola zvlášť zaujatá pozornosť verejnosti k tomuto prípadu, takže ani z dôvodu nepriaznivej kritiky neopatrnosti obvineného, pri ktorej by sa bolo poukazovalo zvlášť na jeho sudcovské postavenie a tým by jeho sudcovská česť bola trpela, nie je daný základ k posudzovaniu činu a jeho dôsledkov za také, ktorými bola sudcovská česť znevážená.

Odvolací disciplinárny súd nespoznal tedy v tomto prípade žiaden z predpokladov v smysle vývodov v prvej časti odôvodnenia stanovenných, pre ktoré by prestupok obvineného, za ktorý inak už znáša následky podľa obecného trestného zákona, mal byť ešte zvlášť posudzovaný za disciplinárne previnenie. Preto obvineného sprostil obvinenia v tomto smere proti nemu vzneseného.

Čís. 311 dis.

Jde o kárny přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, vstoupil-li advokát v nepřipustný poměr ke kandidátu advokacie, přičící se povaze a úkolu přípravy kandidáta advokacie pro bu-

doucí samostatné zaměstnání, poskytuje mu výhody za získání klientů a umožňuje mu nedostatečným dozorem samostatné vedení právních věcí a nedovolená ujednání s klienty o honorářích a časté a tím nápadné styky s úředníkem zemského finančního ředitelství.

Jde o kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, udržoval-li kandidát advokacie časté a tím nápadné styky s referentem odvolací instance zemského finančního ředitelství, a o kárný přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, ujednal-li kandidát advokacie s advokátem, u něhož byl zapsán, neobvykle vysoké počty za akviziční činnost.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1937, Ds I 19/36.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání zástupce advokátní komory z nálezu disciplinární rady advokátní komory, jímž byli obviněni JUDr. A. a JUDr. B., advokáti v P., zproštění obvinění, vzneseného na ně pro kárné přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a pokud jím byl obviněn JUDr. C., kandidát advokacie v P., zproštění obvinění z kárných přečinů porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nálezn v ten smysl, že uznal I. obviněné Dr. A. a Dr. B. vinnými, že vstoupili v nepřijatelný poměr ke kandidátu advokacie, přičítají se povaze a úkolu přípravy kandidáta advokacie pro budoucí samostatné zaměstnání, poskytujíce mu výhody za získání klientů a umožňuje mu nedostatečným dozorem nedovolená ujednání o honoráři a časté a nápadné styky s úředníkem zem. finančního ředitelství, který byl později odsouzen pro zločin zneužití úřední moci, a že tím spáchali kárný přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu; II. obviněného C. uznal vinným 1. že se přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu dopustil i tím, že udržoval časté a nápadné styky se zpravodajem odvolací stolice, který byl později porotním soudem odsouzen pro zneužití úřední moci; 2. přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaným tím, že s advokáty, u nichž byl zapsán, ujednal za akviziční činnost neobvykle vysoké počty.

Z d ů v o d ů :

Obviněným Dr. A. a Dr. B. kladlo se v podstatě za vinu, že získávali prostřednictvím kandidáta advokacie Dr. C., u nich zaměstnaného, klienty a že umožnili tomuto kandidátu advokacie samostatné vedení právních věcí, že ujednali mezi sebou dohodu o převzetí právních věcí v souvislosti s přestoupením kandidáta advokacie do kanceláře druhého, dále, že tomuto kandidátu advokacie umožnili požadování nepřiměřených odměn od klientů a časté a nápadné styky s úředníkem finančního ředitelství, který později byl obžalován a odsouzen pro zneužití úřední moci, a Dr. B-ovi mimo to ještě, že ujednal s kandidátem advokacie nepřijatelnou úmluvu o honoráři.

Kárná rada vynesla co do obou obviněných, Dr. A. a Dr. B., nálezn zprošťující jednak z toho důvodu, že nevzala za prokázánu skutkovou podstatu, jednak proto, že v tom, co zjistila, neshledala nic závadného.

Odvolání namítá plným právem, že se kárná rada zřejmě neobírala obsahem spisů krajského soudu trestního, jejichž v úvahu přicházející části byly čteny.

Jsou to nejprve údaje Dr. A. a Dr. B., kteří v uvedené trestní věci byli slyšeni jako svědci; z údajů těch vyplývá nade vší pochybnost, že jak Dr. A., tak i Dr. B. přenechali jistou část své agendy, a to zejména věci daňové (finanční) ke zcela samostatnému vyřizování koncipientu Dr. C., který byl zaměstnán postupně v obou advokátních kancelářích, ponechávajíc mu úplně volnou ruku v tomto ohledu, a to jak ve vyřizování písemném, tak i v jednání se stranami a stanovení výše honoráře, jakož i v osobních intervencích u zpravodaje zem. fin. ředitelství, který byl později odsouzen pro zločin zneužití úřední moci.

Tvrdí-li nyní v kárném řízení obviněný Dr. A, že vykonával dozor nad pracemi Dr. C-a a že podání a dopisy kontroloval a podpisoval, je toto zodpovídání naprosto nehodnověrné. — — —

Je tedy provedenými výsledky kárného řízení dostatečně prokázáno, že jak obviněný Dr. A. tak i obviněný Dr. B. nedostatečným dozorem nad kandidátem advokacie Dr. C. a nedostatečným sledováním svěřených mu věcí umožnili jmenovanému koncipientu samostatné vedení právních věcí a časté a jak bude později dovozeno, nápadné jeho styky s referentem zem. finančního ředitelství, který byl odsouzen porotním soudem pro zločin zneužití moci úřední.

I když se v této souvislosti nedá vzhledem k výpovědi Dr. C. a pro nedostatek opačných usvědčujících důkazů žádnému z obou jmenovaných obviněných prokázatí přímá neb vědomá účast na tom, že Dr. C. ujednával se stranami ve věcech daňových procentuální odměnu podle částek, které budou odvolacím úřadem odepsány, přece jenom dlužno jak Dr. A. tak i Dr. B. činiti odpovědnými za to, že uvedeným nedostatečným dozorem, ba dokonce svěřením daňové agendy k samostatnému vyřizování Dr. C-ovi umožnili tomuto uvedený čin, za který byl kárným nálezem též uznán vinným.

Že nešlo o pouhé přenechání určité části agendy Dr. C-ovi k samostatnému vyřizování, nýbrž že oba obvinění vstoupili k Dr. C. v takový vztah, který se velmi přibližoval provozování advokacie ve společnosti s koncipientem, tedy s osobou, která neměla ještě zákonných podmínek pro takový poměr, plyne jednak ze způsobu honorování jmenovaného koncipienta a ze způsobu, jakým byli při přechodu koncipientově z kanceláře jednoho obviněného do kanceláře druhého obviněného převedeni klienti, jejichž věci onen koncipient samostatně obstarával, totiž pouhou dohodou mezi oběma obviněnými. Uvedený předpoklad plyne i ze skutečnosti, že podle doznání Dr. A-a měl Dr. C. kromě ujednaného vysokého platu i nárok na remuneraci v neudané výši.

Vezme-li se zřetel na odměnu vyplácenou obviněným Dr. A. koncipientu Dr. C. a zejména na její neobvyklou a zřejmě nápadnou výši 5.000 Kč měsíčně, byť i teprve v pozdější době, a přihlédne-li se k doznání obviněného Dr. A., že Dr. C. přivedl do jeho kanceláře značný počet klientely, a to jak ve věcech daňových, tak i ve věcech jiných, je

nasnadě, že výše odměny byla v přímém vztahu ke klientele, kterou Dr. A. získal přijetím Dr. C-a, který byl dříve zaměstnán ve »Svazu průmyslníků«, za koncipienta. Že tento závěr je plně opodstatněn, dokazuje další okolnost, že Dr. A. vyplatil Dr. C-ovi při jeho přestupu do kanceláře Dr. B. odměnu 10.000 Kč, což vše nasvědčuje tomu, že šlo o vyplácení podílu na zisku. U obviněného Dr. B. je tato skutečnost zřejmá již z ujednání, jakým způsobem bude Dr. C-ovi vyplácen nezvykle vysoký honorář ve výši 6.000 Kč, a to, že si jej bude Dr. C. vybírat z palmárních účtů případů jím samostatně vyřizovaných, jak Dr. C. ve svém vyjádření z 23. listopadu 1934 výslovně doznal a jak to přiznal i Dr. B. ve svém vyjádření z téhož dne. Kdyby bylo skutečně šlo jen o to, aby Dr. C. dostal svůj plat i při možném nedostatku peněz, nebylo by bývalo zapotřebí ujednati, aby si svůj plat vybral výlučně z oněch peněz, které došly z věcí jím samostatně vyřizovaných. Z výše platu a z celého postupu Dr. C-a, kterýžto postup nemohl zůstat obviněným Dr. A. a Dr. B. utajen, nutno usouditi že zmíněné platy byly částečně i odměnou za získávání klientely.

Pokud jde o otázku, zda převedení klientů, jejichž věci samostatně vyřizoval Dr. C., z kanceláře Dr. A. na kancelář Dr. B. stalo se způsobem závadným, nutno přihlédnouti k původním údajům obviněného Dr. B. a Dr. A., z nichž plyne, že již v době, kdy se Dr. B. chtěl přestěhovati z V. do P., bylo ujednáno s Dr. A., že věci finanční a jiné, které vede Dr. C. u Dr. A., postoupí tento kanceláři Dr. B. podle zvláštního seznamu a že pak Dr. A. z kolegiality k Dr. B. tak učinil na pouhé sdělení Dr. B-a a Dr. C-a, že klienti si přejí zastoupení kanceláři Dr. B.

Svoje původní tvrzení oba obvinění sice později v kárném řízení poněkud změnili, avšak nejen že nijak neprokázali neb jinak hodnověrně neosvědčili, že by klienti byli dali k takovému postupu výslovný příkaz, ani netvrdí, že by se převedení klientů bylo stalo na přání všech klientů. Nutno proto označiti způsob, jakým došlo k převodu klientů z kanceláře Dr. A. do kanceláře Dr. B., a to na podkladě pouhého ujednání mezi oběma obviněnými, za nepřípustný, zejména když otázka vyúčtování útrat zůstala nevyjasněna, a když Dr. A. nevyprávěl předem těmto svým klientům plnou moc, nevyžádal si od nich souhlas a o postoupení je ani neuvědomil.

Zjištěné jednání obviněných, které se stalo předmětem jednání před soudem porotním a bylo přetřásáno i v tisku, mělo za následek nejen zlehčení cti a vážnosti stavu, neboť uvedeným postupem obou obviněných byla čest a vážnost stavu advokátského dotčena v míře nemalé, nýbrž odporuje i povinností povolání, které má advokát nejen vůči svým klientům, nýbrž i vůči své stavovské organizaci, a je i v příkrém rozporu s ustanovením § 1 novely a s účelem přípravné služby koncipientské.

Než oprávnění nelze upřítí odvolání zástupce advokátní komory ani pokud směřuje proti výroku kárného nálezu, jímž byl obviněný Dr. C. částečně zproštěn od obvinění, že se kárného přečinu dopustil i tím, že

s advokáty, u nichž byl zapsán, ujednal za svoji akviziční činnost neobvykle vysoké požitky a že udržoval časté a nápadné styky s referentem odvolací instance, který byl porotním soudem odsouzen pro zneužití úřední moci.

Je sice správný názor kárné rady, že k výkonu povolání náleží i intervence u úřadů, než kárná rada zřejmě přehlídí údaje svědků, jimiž je zjištěno, že šlo o velmi časté intervence, které se opakovaly i několikrát za den, jak to doznal i Dr. C. sám ve svém vyjádření ze dne 23. listopadu 1934 a které se nejen svým počtem, nýbrž i důvěrností a kamarádským rázem staly nápadnými. Je nasnadě, že intervenování takovýmto způsobem, jak se stalo, muselo u osob je pozorujících vzbuditi dojem, že se děje něco protizákonného, resp. stranického, což vše bylo způsobilé přivoditi zlehčení cti a vážnosti advokátního stavu, k němuž nutno počítati i kandidáty advokacie, zvláště když byl onen referent později odsouzen pro zločin zneužití úřední moci, a to i v případě, pro který Dr. C. u něho intervenoval.

Pokud jde o další bod obvinění, vzneseného na Dr. C., bylo již nahoře dovozeno, že nápadně vysoká odměna, kterou dostával Dr. C. jednak ve výši 5.000 Kč od Dr. A., jednak ve výši 6.000 Kč od Dr. B. měsíčně, byla ve spojitosti s přínosem klientely do uvedených advokátních kanceláří; dlužno proto již z tohoto důvodu dospěti k úsudku, že šlo o odměnu za akviziční činnost, tedy že důvod vyplácení tak vysokého honoráře nebyl nezávadný, to tím více, když šlo vlastně o zastřený podíl na zisku kanceláře, který se zřejmě zvýšil přivedením klientely Dr. C-a. Tím byla zlehčena nejen čest a vážnost stavu, nýbrž vzhledem k nedovolené akviziční činnosti porušeny i povinnosti povolání. Jelikož pak uvedené jednání obviněného Dr. C. nezůstalo skryto, nýbrž dostalo se k vědomí veřejnosti, takže bylo přivoděno nebezpečí, že by mohlo míti za následek nepříznivý úsudek veřejnosti o celém stavu advokátském, jsou splněny předpoklady pro podřadění jednání obviněného nejen pod přečin porušení povinností povolání, nýbrž i pod přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 312 dis.

Jde o kárný přečin porušení cti a vážnosti stavu, opominul-li příslušník stavu advokátského jakožto právní zástupce opětovně zachovati vůči soudu povinnou úctu a vážnost.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1937, Ds I 28/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního advokátní komory z nálezu disciplinární rady advokátské komory, jímž byl obviněný kandidát advokacie zproštěn kárného přečinu porušení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nálezn v tom směru, že uznal obviněného kandidáta advokacie vinným kárným přečinem porušení cti a